

Kalan Ben Giden Sen

— ŞaRa · 27 Mart 2015

Vakti geldiyse ertelenmez bazı şeyler.
Sevmek gibi...
Ölmek gibi ...
Gitmek gibi...
Soluğun soluğuna karışır seversin..
Soluğun biter olürsün..
Ve en acısında soluğun devam eder ama yok olursun.
İste buna gitmek denir.
Gitmek öyle sevmeye,ölmeye benzemez.
Yeryüzünde mahşer ateşini hissedersin.
Tam da şurda, solunda.
Ayakların uyuşur boynun tutulur bakamassın arkana.
Baktın mı , umut düşer gözlerinden damla damla...
Arkana bakmadan gidersin bu yüzden...
Sonra dağıtmaya başlarsın yok etmeye yavaş yavaş..
Önce hatıraları, sonra kendini.
Gitmek öyle bir kaç harfe sığdırılmaz.
Dolu dizgindir , çekilmezdir.
Başına ağrılar saplanır gideceksen.
Duvarların mavi rengi, siyaha döner.
Siyah zamanları, zifiri geceleri yaşarsın.
Zaten sadece geceleri, yaşarsın.
Geceler yerini aydınlığa bırakacak sanarsın.
Sadece sanarsın.
Sonra ne mi olur gidersin işte.
Yalpalasya yalpalaya.
Ellerinde tutmaya alıştığın bir elin boşluğuyla..
Giden gider tutamassın..
Ya geride kalan!
Onu anlatmayayım.
Yok olan bir şeyin edebiyatı yapılmaz nihayetinde !!

ELİF KONAÇOĞLU